

הנסיך פקיר

היה פעם מלך שלא נולדו לו בנים. הוא יצא לפרשת דרכים, שם איפה שנפגשו שארבע דרכים, ונשכב על הארץ, כך שכל אחד שהלך בדרך עבר מעליו.

עברו רבים עד שבא פקיר אחד ששאל "בן-אדם, מדוע אתה שוכב כאן?" והוא ענה "פקיר, עברו מעלי כבר אלף בני-אדם, תעבור גם אתה."

אך הפקיר שאל שוב "מי אתה, בן-אדם?" והמלך ענה "אני מלך. לא חסר לי כסף ורכוש, אך חייתי כבר הרבה זמן ולא נולדו לי בנים. כנראה חטאתי הרבה ועכשיו באתי לכאן ונשכבתי בפרשת הדרכים כדי יעברו מעלי אנשים, ואולי ישכחו החטאים שלי ואולי האל ירחם וייוולד לי בן.

והפקיר אמר "הו מלך! אם ייוולדו לך בנים, מה תיתן לי?" "כל מה שרק תרצה, פקיר" ענה המלך.

על כך אמר הפקיר "לא חסר לי כסף ולא רכוש, ואני אתפלל עבורך, אבל אם יהיו לך שני בנים, אחד מהם תיתן לי." ואז הוציא מתרמילו שני ממתקים, נתן אותם למלך ואמר "מלך! קח את שני הממתקים ותן אותם לנשותיך, לנשים שאתה אוהב במיוחד."

המלך לקח את הממתקים ושם אותם על ליבו והפקיר אמר שוב "מלך! בעוד כמה שנים אעבור כאן שוב ומשני הבנים שייוולדו לך יהיה אחד שלך והשני שלי."

והמלך אמר "אני מסכים." הפקיר הלך לדרכו והמלך חזר הביתה ונתן את הממתקים לשתיים מנשותיו. אחרי זמן מה נולדו שני בנים. המלך, שבינתיים בנה מרתף תת-קרקעי, הסתיר את הבנים במרתף זה.

עבר זמן והפקיר בא ואמר למלך "מלך! הביא לי את הבנים שלך!" אבל המלך הביא לפניו שני בנים של עבדים והציג אותם לפני הפקיר.

באותו זמן בני המלך ישבו במרתף שלהם ואכלו את ארוחתם. בדיוק אז עברה נמלה רעבה, לקחה גרעין אורז מהארוחה שלהם ורצתה להביא אותו לילדיה. מולה באה נמלה חזקה יותר והתקיפה אותה, כדי לקחת את הגרעין ממנה.

אמרה הנמלה הראשונה "הו נמלה, מדוע את לוקחת ממני את האוכל. אני צולעת כבר זמן רב, ועכשיו השגתי גרעין אורז אחד, אותו אני רוצה להביא לילדיי. הנה יושבים הבנים של המלך ואוכלים את ארוחתם. לכי וקחי גרעין מהאוכל שלהם, במקום לקחת אותו ממני." ואז הנמלה השניה עזבה את האורז וניגשה למקום בו ישבו בני המלך.

הפקיר, ששמע את הדברים של הנמלים והבין אותם, אמר "מלך! אלה אינם הבנים שלך. לך והביא את הילדים שיושבים במרתף ואוכלים את ארוחתם."

המלך הלך והביא לפניו את הבנים. הפקיר בחר את הבן הבוגר, ולקח אותו איתו לדרכו. כשהגיעו הביתה הוא אמר לבנו של המלך

לצאת, לאסוף קצת דלק ולהביא אותו אליו. הנסיך הלך, אסוף קצת גללי פרות הביא אותם לפני הבית והבעיר אש.

הפקיר שם סיר גדול מעל האש ואמר "בוא הנה, תלמידי"

אך הנסיך אמר "קודם המורה, אחר כך התלמיד."

הפקיר קרא לו עוד פעם וגם בפעם שלישית וכל פעם הנסיך ענה "המורה קודם, אחר כך התלמיד."

הפקיר קפץ עליו כדי לזרוק אותו לסיר, שהיה מלא שמן רותח, אבל הנסיך תפס אותו קודם וזרק אותו לתוך הסיר, שם הוא נצלה כליל.

הנסיך ראה אז מפתח שמונח היה על הארץ. הוא הרים אותו ופתח את דלת הבית. שם היו כלואים בני אדם רבים, וגם שני סוסים עמדו שם, שני כלבי צייד קשורים, שני סימורגים, שהם כלבים בעלי כנפיים, וגם שני נמרים.

הנסיך שחרר את כל היצורים, הוציא אותם מהבית והם הודו לאל על שחרורם. הוא גם שחרר את בני-האדם שהיו במאסר ושלח

אותם לחופשי. אזי לבש את בגדי הפקיר, לקח את שני הסוסים, ואת שני הנמרים ואת שני כלבי צייד ואת שני הסימורגים ויצא איתם בדרך לארץ אחרת.

הוא הלך זמן רב עד שראה מעליו אדם קרח, שרעה עדר עגלים. האיש קרא לו "פקיר! האם אתה יכול להיאבק?"

והנסיך ענה "כשהייתי קטן, יכולתי קצת להיאבק ועכשיו, כשמישהו רוצה להיאבק איתי לא אפנה לו את גבי. בוא ואלחם בכך." האיש הקרח אמר "אם אני אפיל אותך, תהיה לעבד שלי. ואם אתה תפיל אותי אהיה לעבד שלך." והם התכוננו והתחילו במאבק, והנסיך הפיל את הקרח.

ואז אמר "אשאיר כאן את בעלי החיים שלי, את הכלבים, הסימורגים, הנמרים והסוסים ואלך לבקר בעיר שנראית שם. הנמר יהיה ממונה על שמירת הרכוש שלי ואתה, שנעשית לעבד שלי, תישאר איתם."

והנסיך הלך להכיר את העיר והגיע לבריכת מים.

המים בבריכה משכו אותו והוא החליט להתרחץ, ופשט את בגדיו. בת המלך, שישבה באותו הזמן על גג הארמון, ראתה את יופיו וחשבה "אדם זה הוא מלך, ואם אתחתן, אתחתן רק איתו." היא הלך לאביה ואמרה "אבא, אני רוצה להתחתן." "טוב" אמר המלך, אבא שלה. הוא הכריז "כל הגברים, גדולים כקטנים, חייבים לבוא לאלם הקבלה כי בת המלך רוצה לבחור לה בעל." הגיעו כל אנשי הארץ ובא גם הנסיך הנווד, לבוש בגדי פקיר. הוא אמר לעצמו "אני רוצה לראות את מה קורה כאן" נכנס לאולם והתיישב.

בת המלך עלתה על הבמה, התיישבה והביטה סביב. היא מיד הבחינה בנסיך הנווד המלובש בבגדי פקיר, ואמרה למשרתת "לכי, ותתיזי קצת בושם מהקערה הזו על האיש הלבוש כמו פקיר."

המשרתת עשתה כפי שאמרה לה הנסיכה, ניגשה אליו והתיזה בושם עליו. הנוכחים אמרו אז "המשרתת כנראה טעתה." אבל

הנסיכה אמרה "לא, כי כך אמרתי לה לעשות."
וכך המלך חיתן את בתו עם הפקיר, שלמעשה לא היה פקיר כלל אלא נסיך. המלך, שלא ידע זאת, התעצב מאוד שבתו בחרה דווקא בפקיר מתוך כל האצילים ואנשים חשובים שישבו באולם, אך הוא לא אמר דבר ושמר את העצב בלבו.
יום אחד אמר הנסיך הנודד, חתנו של המלך "הבה יבואו כל חתני המלך ונצא לצייד". אמרו האנשים "איך זה שהפקיר רוצה לצאת לצייד?" אבל התאספו כולם ליד בריכת המים. הנסיך הנודד הלך אז לנמרים שלו ואמר לנמרים ולכלבים לצוד ולהביא כמה שיותר צבאים, איילות ואיילים. הנמרים והכלבים יצאו לצוד וחזרו עם שלל רב. הנסיך הביא את הניצוד אל הבריכה ושם הראה אותם לנסיכים האחרים, חתני המלך, שלא הצליחו לצוד כלום. אזי חזר העירה ובא לפני המלך, שם מסר לו את החיות הניצודות. המלך הופתע

מאוד. גם לו לא היו בנים. ואז הנסיך הנודד גילה לו שהוא בעצם נסיך ולא פקיר. המלך חיבק אותו ואמר "נסיכי, אני מאושר שבאת הנה והיית לחתן שלי, ואעביר את כל ממלכתי לידיך."